

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 1 sierpnia 2018r. Okręgowy Inspektor Pracy w Lublinie domagał się ukarania A. F. za wykroczenie z art. 10 ust 1 ustawy z dnia 10 stycznia 2018r. o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni polegające na tym, że w dniu 22 lipca 2018r., jako pracodawca, działający pod firmą (...) A. F. z siedzibą w J. L., przy ulicy (...) powierzył pracownicy J. T. wykonywanie pracy w handlu w niedzielę.

Wyrokiem z dnia 31 października 2018r, sygn. akt II W 232/18 Sąd Rejonowy w Janowie Lubelskim obwinionego A. F. od popełnienia zarzuczonego mu czynu uniewinnił, stwierdzając, że koszty postępowania obciążą Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł Okręgowy Inspektor Pracy w Lublinie skarżąc powyższy wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił obrazę prawa materialnego poprzez zastosowanie go w sposób rażąco odbiegający od oczywistych przesłanek wskazujących na zaistnienie okoliczności faktycznych uzasadniających przedmiotowy zarzut. Wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sądzie pierwszej instancji.

Z kolei w odpowiedzi na apelację przybrany przez obwinionego obrońca, zwracając uwagę na jej wręcz obraźliwy oraz niefachowy język wnosił o nieuwzględnienie tak wadliwie wywiedzionego środka i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie. Na wstępie należy zgodzić się z odpowiedzią na apelację i wyrazić tylko ubolewanie z powodu niestosownych i wręcz impertynenckich dla sądu pierwszej instancji zwrotów tak sporządzonego środka odwoławczego, który to zamiast argumentacji prawnej wyrażonej językiem prawniczym ogranicza się do obraźliwej polemiki z trafnymi argumentami sądu pierwszej instancji. Tego rodzaju argumentowanie, ani nie przystoi, ani też nie przynosi chluby organom Państwowej Inspekcji Pracy. Odnosząc się już merytorycznie do wniesionego środka odwoławczego należy jeszcze tylko zauważyć, że nie jest rzeczą sądu orzekającego w sprawie odpowiedzialności za wykroczenie, czy też za przestępstwo poprawianie ustawodawcy i wyprowadzanie z obowiązujących aktów prawnych rozwiązań, które z różnych względów nie zostały w nim zastosowane zgodnie z ich założonym przeznaczeniem. Orzecznictwo sądowe ma obowiązek uwzględniać akty prawne w brzmieniu oraz w treści, w jakim zostały opublikowane, zaś swoich interpretacji dokonywać zgodnie z regułami powszechnie obowiązujących i uznanych wykładni prawnych. Stosując zatem wykładnię językową (gramatyczną), która to ma pierwszeństwo przed pozostałymi sąd pierwszej instancji doszedł do słusznego wniosku, że prowadzony przez obwinionego sklep (...) handlowej (...) na skutek zawarcia ze Spółką (...) z siedzibą w G., a która to Spółka na skutek wpisania jej do rejestru operatorów stała się operatorem pocztowym w rozumieniu ustawy z 23 listopada 2012r. Prawo pocztowe, umowy współpracy, na mocy której świadczyła usługi nadania i odbioru paczek kurierskich, w dacie czynu spełniał wymogi placówki pocztowej w rozumieniu Prawa pocztowego. Zgodnie z art. 3 pkt 15 placówką pocztową jest bowiem jednostka organizacyjna operatora pocztowego lub jego agenta, w której można zawrzeć umowę o świadczenie usługi pocztowej lub która doręcza adresatowi przesyłki pocztowe [...]. Jak wynika z § 2 umowy o współpracę z dnia 24 listopada 2014r. zawartej pomiędzy spółką (...) oraz (...) handlową (...), ta druga zobowiązała się do świadczenia usług nadawania i odbioru paczek kurierskich w sklepach działających w ramach tejże sieci. W świetle art. 3 pkt 19 i 21 nie może być wątpliście co do tego, że tego rodzaju działalność wchodziła w zakres świadczenia usług pocztowych (art. 2 ust 1 powoł. ustawy). Skoro zatem w rozumieniu prawa pocztowego placówka handlowa sieci Ż. posiadała charakter placówki pocztowej, to zgodnie z brzmieniem przepisu art. 6 ust 1 pkt 7 ustawy z dnia 10 stycznia 2018r. o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni zakaz handlu oraz zakaz powierzania pracownikowi lub zatrudnionemu wykonywanie pracy w handlu oraz wykonywanie czynności związanych z handlem wprowadzony art. 5 tejże ustawy w drugą i trzecią niedzielę miesiąca roku 2018 nie obowiązywał. W świetle obowiązujących regulacji prawnych bez znaczenia było to, że doręczanie paczek kurierskich nie stanowiło przeważającej części działalności, jak by chciał tego skarżący, ponieważ tego rodzaju zastrzeżenia w odniesieniu do

placówek pocztowych, jak w przeciwieństwie do niektórych placówek handlowych ustawodawca nie uczynił (vide art. 6 ust 1 pkt 2, 5, 6, 8, 9, 10, 11 etc.). Z powyższego wynika, że oceny Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim tak co do ustalonych przez ten Sąd faktów oraz co do prawa okazują się być trafne. Końcowo już tylko trzeba zauważyć, że przeprowadzenie interpretacji przepisów ustawy o ograniczeniu handlu w niedziele w sposób, z którym zdaje się utożsamiać odwołujący się od wydanego w sądzie pierwszej instancji wyroku inspektor pracy wymaga interwencji ustawodawczej. Dokonując zwrotu wydatków poniesionych z tytułu ustanowienia obrońcy w wyboru Sąd Okręgowy zasądził te koszty w wysokości stawek minimalnych (360 zł i 840 zł), ponieważ wnioskujący na rozprawie apelacyjnej o ich zwrot obrońca nie przedstawił faktury oraz ich spisu, którym wykazywał, by wysokość kosztów przez obwinionego z tego tytułu poniesionych była inna. Rozstrzygnięcie o zwrocie kosztów pomocy prawnej z wyboru za obie instancje uzasadniają przepisy § 11 ust 2 pkt 2 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800). O kosztach postępowania orzeczono w myśl przepisu art. 119 § 2 kpw.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji wyroku.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.